

ασχολήθηκε με το θέμα των δοκιμών στο «Φιλέρι», σταματούν εδώ. Δυστυχώς, η πιο πάνω Εφημερίδα, δεν μας ενημερώνει, για την κατάληξη της υπόθεσης. Η πιθανότερη όμως εκδοχή, είναι ότι, η αποικιοκρατική κυβέρνηση, σταμάτησε τις δοκιμές και εγκατέλειψε τις προσπάθειές της, για την αντιμετώπιση του προβλήματος της λειψυδρίας της Λευκωσίας, από το νερό που θα έβρισκε, στην τοποθεσία «Φιλέρι». Φαίνεται, ότι οι δοκιμές επηρέασαν το νερό του Κεφαλοβρύσου και η Αγγλική διοίκηση, αναγκάστηκε εκ των πραγμάτων, να σταματήσει τις δοκιμές αυτές. Τα συμπεράσματα αυτά, ενισχύονται και από το γεγονός ότι, όταν μετά την ανεξαρτησία της Κύπρου, η Κυβέρνηση της Δημοκρατίας, επέτρεψε πρώτα σε ιδιώτες και ύστερα η ίδια έκανε γεωτρήσεις, σε ακτίνα τρία με τέσσερα χιλιόμετρα ανατολικά και δυτικά από την πηγή, παρατηρήθηκε ότι, κατά την συνεχή και ταυτόχρονη λειτουργία των διατρήσεων αυτών, επηρεαζόταν σοβαρά, η απόδοση του Κεφαλοβρύσου.

Έτσι, οι δοκιμές στο «Φιλέρι. το

1909, απέδειξαν ότι:

- Η άντληση νερού από διάτρηση, στην τοποθεσία «Φιλέρι», επηρεάζει άμεσα την απόδοση του Κεφαλοβρύσου.

- Κάθε γεώτρηση σε ακτίνα τρία με τέσσερα χιλιόμετρα από την πηγή, στερεί τον Κεφαλόβρυσο, από αντίστοιχη ποσότητα νερού.

Ο Χρυσοφόρος Πακτωλός της Κυθρέας, ο Κεφαλόβρυσός της, είναι το «νήμα» που μας ενώνει με το παρελθόν μας. Από το νερό του έχουν πει οι πρόγονοί μας, αυτό πρασίνισε τη γη της Κυθρέας, αυτό κίνησε αλευρόμυλους στο διάβα του, αυτό δρόσισε έμψυχα και άψυχα, αυτό έγραψε την ιστορία της Κυθρέας. Και είναι γι' αυτούς τους λόγους, που γράφουμε κι εμείς, την δική του ιστορία!

1. Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Λευκωσίας 1/14 Αυγούστου 1909.

2. Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Λευκωσίας 15/28 Αυγούστου 1909.

3. Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Λευκωσίας 22/4 Σεπτεμβρίου 1909.

Πρόσφυγες

Την πίκρα πήραμε αγκαλιά
αντάμα με τον πόνο,
μεσ το σακί τα βάλαμε
ταρήξαμε στον ώμο
και στην αντάρα του βοριά
τραβήξαμε στο νότο,
και κόπηκε η ανάσα μας,
όταν χαλάζι, κεραυνούς
ο ουρανός ξερνούσε
και να χωρέσει το κακό
στο νου μας δε μπορούσε.
Από τη γη την πατρική
πήραμε ένα μόνοπου απαλύνει τον

καημό
γλυκαίνει μας τον πόνο,
ελπίδα, σπίθα ζωντανή
μέσα μας να φωλιάζει,
και την ψυχή σαν πέλαο
πάντα της ν' ανταριάζει
και να προσμένει τον καιρό
ανάπαυση για να 'βρει
όσοθα πισωγου ρίσουμε
να ησυχάσει η μαύρη.

Γεώργιος Π. Κοκής